

JANUARI

I januari

1 Koningen 16:25

In het eerste vers van 1 Koningen 17 is sprake van een ontmoeting tussen twee mensen. Je kunt evengoed zeggen: van twee werelden. Want tegenover elkaar staan Elia, de Tisbiet, en Achab, de koning van Israël. Achab was een zoon van Omri, die na een paleisrevolutie aan de macht was gekomen. Na een korte twist met een van zijn vijanden die hij uitschakelde, verkreeg hij de alleenheerschappij over het Tienstammenrijk.

Omri was een kei in zijn soort. Hij was een strateeg en generaal van grote betekenis. De Bijbel waardeert de mensen echter anders dan de gewone geschiedschrijver. De Bijbel stelt de vraag: wat betekent deze man, positief of negatief, voor het Koninkrijk van God? Bij Omri valt die beoordeling negatief uit: hij deed wat kwaad was in de ogen des HEEREN. Zelfs meer dan zijn vaders die voor hem geweest waren. Achab, de zoon die na zijn dood koning wordt, gaat in de voetsporen van zijn vader.

In 1 Koningen 16 staan Achabs profiel, karakter en gedrag beschreven. Het minst erge was dat hij wandelde in de zonde van Jerobeam, de zoon van Nebat, zo staat er. Jerobeam was degene die twee gouden kalveren had opgericht; een in Dan en een in Bethel. Die zonde was al zó groot dat Gods toorn rookte tegen het Tienstammenrijk. Achab gaat op deze heilloze weg verder. De zonde is geen zonde meer. Nee, wat erger is: de zonde is opgenomen in de eredienst van die dagen.

LEZEN: 1 KONINGEN 16:21-28 | ZINGEN: PSALM 73:1

2 januari

1 Koningen 16:34

We zagen gisteren dat de zonde is opgenomen in de eredienst van Achabs dagen. Maar nog is het einde niet. In het laatste vers van 1 Koningen 16 wordt ons verteld dat Hiël het waagt om de poorten van Jericho te grondvesten en de stad Jericho te herbouwen.

Wat is daar nu op tegen? God heeft daar alles op tegen! Door middel van Jozua had Hij indertijd de vloek uitgesproken over iedere man die het wagen zou dit strategische knooppunt te herbouwen. Door die herbouw, die zeker niet buiten Achabs voorkennis en toestemming is omgegaan, werd het handschrift der genade boven het volk van de belofte en het Beloofde Land uitgewist. De puinhopen van Jericho verkondigden Gods macht, maar de herbouw van de dikke muren verkondigde de macht van Achab. Daarmee werd de God van Israël gehoond. Hiël heeft dat ook geweten. Het heeft hem zijn oudste en zijn jongste zoon gekost. De vloek van God trof hem. Maar ook Israël heeft het geweten, omdat die vloek via Hiël doordrong tot Achab en zijn hof, tot het volk en het land.

Het is bij Achab niet, zoals bij Salomo, een val op zijn oude dag. Achab begint ermee, hij gaat ermee door en hij eindigt erin. Daarom heeft de heilige God Achab gekozen als klankbord voor Zijn Woord. Zijn persoon en regering zijn negatief voor het Koninkrijk van God. Op zo'n koningschap beukt de stormram van het Woord van God. Daarom is bijna het derde deel van het eerste Koningenboek gewijd aan deze goddeloze koning van Israël. Zo staat het Woord van God dat aan Achab bediend wordt, voor ons uitvoerig beschreven.

LEZEN: JOZUA 6 | ZINGEN: PSALM 73:5

3 januari

1 Koningen 17:1

De profeet Elia staat tegenover koning Achab. Wie Elia's ouders zijn? Waar hij woonde? Wij weten het niet. Hij komt ergens uit een achterafdorpje in Gilead, uit het Overjordaanse: het plaatsje Tisbe. Hij daalt hier als het ware als een parachutist uit de hemel aan Achabs hof neer. Al is hij natuurlijk gewoon door de deur gekomen.

We weten één ding van hem erg goed. Zijn naam betekent: mijn God is Jahweh. Dat is niet alleen zijn naam, maar ook zijn levensprogramma, zijn opdracht. Verder weten wij dat de man sober gekleed gaat, in een kemelsharen kleed. Wij weten ook dat hij verschijnt en weer verdwijnt. In de Bijbel is men onder de indruk van deze figuur. Maleachi spreekt over hem. Ook Johannes de Doper en Jezus doen dat. Hij is met Mozes, de andere reuzenfiguur uit het Oude Testament, aanwezig om voor Jezus het panorama van Zijn uittocht uit Jeruzalem te tekenen.

Belangrijker dan de vraag wie Elia is, is de vraag wat deze man te zeggen heeft. In 1 Koningen 17:1 staat dat zijn woorden als een bliksemstraal inslaan aan het hof van Achab. Niemand kan tegen deze koninklijke figuur op. Hoe eenvoudig gekleed en hoe eenvoudig wellicht ook van afkomst, de man is vrij.

Wie van ons is vrij? Dat geldt voor degene die aan Gods kant is gebracht. Die tégen zichzelf, tégen de wereld en tégen de zonde heeft gekozen. Die door Christus en de Geest wordt vrijgemaakt. Die is vrij. De rest is gebonden aan koorden van ongerechtigheid. Net als Achab en Izebel.

LEZEN: 1 KONINGEN 16:29-17:1 | ZINGEN: PSALM 50:1

4 januari

1 Koningen 17:1

In Elia ontmoeten wij een afdruk van het soevereine Woord van God. Dat Woord gaat koninklijk, trots en onafhankelijk zijn weg. Met het scherpe slagwapen van Gods Woord hakt Elia in één keer de knoop door. Hij steekt de twee vingers omhoog en zegt: ‘Zo waarachtig als de HEERE, de God van Israël, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta.’

Wij kunnen niet in de schaduw van Elia staan. Ook is de roeping tot dienaar des Woords niet zonder meer gelijk te stellen aan die tot profeet. Hét kenmerk van de ware dienst van het Woord is echter hetzelfde: horen, gehoorzamen. Niets aan het Woord toevoegen en niets ervan afdoen! Hét kenmerk van de valse bediening van het Woord is altijd dat het oordeelswoord eruit gesneden wordt. Toen en nu! Dan flitst het oordeel van de levende God niet dwars door het volk en door de kerk heen.

Daarom zegt Elia: ‘Voor Wiens aangezicht ik sta!’ Dit kan ook betekenen: ‘In Wiens dienst ik sta.’ Het is allebei waar. Elia weet zich dus voor God gesteld én hij staat in Zijn dienst. Als dat zo is, hebben we wat te zeggen. Niet alleen als dienaar des Woords en ouderling, maar ook als vader en moeder. Wanneer wij waarachtig aan Gods kant zijn gebracht. Wanneer we, door smekingen en gebeden, de liefde van God in Christus in ons hart voelen trekken. Dán hebben we wat te zeggen.

Als u uw kinderen nodig iets moet zeggen waarmee u opstaat en waarmee u naar bed gaat, iets wat u maar niet kwijt kunt, dan moet u onder God leren buigen. Dan hebt u zélf het scherpe slagwapen van het Woord van God nodig, het wapen dat er dwars doorheen gaat.

LEZEN: 1 KONINGEN 17:1-6 | ZINGEN: PSALM 50:6

5 januari

1 Koningen 17:1

Elia heeft het volk vurig lief. Al gelooft praktisch niemand het. Maar hij heeft God nog meer lief. Hij weet dat er geen eer en welvaart voor het volk zou zijn dan vanuit de eer van God. Daarom stelt hij in een paar felle woorden de Godsvraag aan de orde. Die vraag wordt ook vandaag de dag nog gesteld. De Godsvraag zit Elia hoog. Hij zet er echter geen vraagteken achter, maar een uitroepteken! God hoeft immers niet door ons beredeneerd te worden. Wij hoeven God niet uit te vinden, met begrippen te omkleden of in woorden uit te drukken. God Zelf zegt: ‘Ziet, hier ben Ik. Ik ben de HEERE, uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid heb.’ Alles wat ons verstand aan dat ‘Ik ben de HEERE, uw God’ toevoegt, is een onafgebroken oprichten van afgodsbeelden. Ons verstand produceert afgodsbeelden aan de lopende band. Wanneer ze niet blijken overeen te komen met de levende God, heeft God afgedaan.

Elia worstelt met alle kracht met het Woord van God voor het volk. Met de bedoeling dat het vraagteken zal verdwijnen en de HEERE weer de God van Israël zal zijn. God had Israël immers geroepen om Zijn eigen volk en te zijner tijd ook de volkeren der aarde tot een zegen te zijn. Maar Israël was ontrouw geworden. Het was verworden tot een van de volkeren der aarde.

LEZEN: EXODUS 20:1-6 | ZINGEN: TIEN GEBODEN:1,2,3

6 januari

1 Koningen 17:1

God haat de halfheid. Hij wil niet dat we op zondagmorgen en misschien ook -avond in de kerk zitten alsof de kerkdienst voor ons maar een randverschijnsel is. Alsof de kerkgang alleen zit in ons zondagse pak of onze zondagse jurk. Nee, God wil meer: Hij wil het hele leven van u en van mij. Hij worstelt dan tegen uw houding in. Daarom begint hij met het uitvoeren van Zijn oordeel.

Dat oordeel bestaat voor Israël hierin dat Elia zegt dat er geen dauw of regen zal zijn, behalve naar zijn woord. Dat is geen zegen, maar een vloek. Dat is niet de belofte, maar de wraak van het verbond. Zoals Mozes die indertijd het volk uitvoerig voor ogen had gesteld. Dat oordeel is nog niet definitief zoals bij Sodom, waar het oordeel voleindigd werd. Daar werd de ban voltrokken en verdween de hele zaak. Nee, het is een oordeel dat bedoelt weer plaats te maken voor de zegen van het verbond.

Dat zal nog wel even duren. Hebben wij er erg in wanneer God ons slaat? Wanneer Hij ons blauwe plekken op ons lichaam slaat? Wanneer Hij ons littekenen slaat in onze ziel en in ons lichaam? Wanneer wij bezocht worden met tegenspoed in ons huwelijk en in ons gezin? Of wanneer het tegenzit in ons arbeids- en prestatievermogen? Hebben wij er erg in dat God dat dan uit liefde doet? Er is niet minder dan een herschepping voor nodig om dát te zien.

LEZEN: OPENBARING 3:14-22 | ZINGEN: PSALM 63:1

7 januari

1 Koningen 17:1

Het is heel belangrijk om in te zien dat wij niet met God twisten over de Godsvraag en over hoe het allemaal zou moeten zijn. Nee, het is juist andersom: God twist met ons. God twist met de gemeente, met de kerk, met ons volk, met ons vorstenhuis.

En we zijn zo kwetsbaar! De Heere hoeft bij wijze van spreken maar Zijn adem in te houden en wij zijn er geweest, of we worden zwaargewond, of we worden op het alleronverwachtst op een zeer gevoelige plek geslagen. Op de bodem van al die smarten, al die wonden, die vereenzaming en nog zoveel meer, al kunnen wij het nooit op een rijtje krijgen, liggen onze zonden. Hebben we daar al erg in gekregen? In het oordeel gaat God door, ook vandaag. Hij maakt geen onderscheid. In Israël viel er 's nachts geen dauw en overdag en 's nachts geen regen. Niet op de akkers van de goddeloze Achab, maar ook niet op die van de vrome Naboth. Die kreeg ook geen druppel. De vloek treft het volk in zijn geheel. De schepping deelt erin mee. Die zucht onder de vloek van onze zonde. Ook bij de droogte die nu bezig is te ontstaan. Als we de schapen horen blaten, de koeien horen loeien, als de dieren niets meer te eten hebben, dan is dat om de vloek van onze zonden.

Zon en maan zijn ordeningen van God. Wee ons wanneer we daar onze goden van maken. Zo is het ook met onze welvaart, onze techniek, onze economie, onze knappe koppen en onze beleidsnota's. Wee ons, wanneer wij de levende God verloochenen.

LEZEN: JESAJA 45:1-14 | ZINGEN: PSALM 2:3

8 januari

1 Koningen 17:1

De toorn van God kan hier in de ziel gedragen worden. Rechtstreeks, maar ook vanuit de schepping kan die zomaar op je afkomen. En toch ... zolang God nog twist, is er hoop! Als Hij niets meer met ons te twisten had, was het afgelopen.

Nu is de zonde in Israël tot een hoogtepunt gekomen. Daarom staan er van Gods kant grote dingen te gebeuren. Hij zet Elia tegenover het oordeel. Het oordeel dat komt als wij ons niet bekeren van onze zonden, als wij niet in waarachtige verbrokenheid onze toevlucht nemen tot de Zaligmaker Christus. Zolang ons het oordeel van God wordt verkondigd, is er dus nog hoop. Dan heeft God de kaars nog niet uitgeblazen. Zolang de prediking er is, gaat het óf naar de veroetmoediging óf naar de verharding. De prediking is een reuke des doods ten dode of een reuke des levens ten leven. Zoals de apostel Paulus schrijft in de tweede brief aan de Korinthiërs: ‘Want wij zijn Gode een goede reuk van Christus, in degenen die zalig worden, en in degenen die verloren gaan. Dezen wel een reuk des doods ten dode, maar genen een reuk des levens ten leven. En wie is tot deze dingen bekwaam?’

LEZEN: 2 KORINTHE 2:12-17 | ZINGEN: PSALM 119:69

9 januari

Jakobus 5:17-18

Elia bad een gebed. En het regende niet in drie jaar en zes maanden. Wat is dat een aangrijpende zaak! Het was een gebed des geloofs, want het was naar Gods Woord. Het kwam niet als een vorm van haat in Elia's hart op om de mensen nu eens lekker dwars te zitten. O nee, maar hij had het boek Deuteronomium gelezen. Toen heeft hij zich met al zijn geloofskracht erop geworpen en gezegd: 'Heere, het is zo-
ver. Doe naar Uw Woord! Sta op, Heere. Laat het bekend worden dat Gij God zijt in Israël.' Daarmee greep hij in de kracht van het geloof naar het hart van God. 'Het gebed van een rechtvaardige', ontsluit ons Jakobus, 'vermag veel.'

'Elia was een man van gelijke beweging als wij.' Hij was soms wel een driftig mannetje. Van gelijke beweging. 'En hij bad een gebed en het regende niet in drie jaar en zes maanden.' Hij kreeg contact met God en Zijn Woord. God zei 'amen' op zijn gebed. Hij bond in het gebed Achab, het volk, de Baälpriesters, de Baäls en de Astartes samen. Die behoorden allemaal tot deze schepping. Ze hadden buiten deze schepping geen benen om op te staan. Hij bond ze allemaal voor God samen.

Dat is wat, want hij was tenslotte een mens. Maar wat zal het zijn als de grote Voorbidder intreedt? En Die treedt in! Ten zegen én ten vloek. Die grote Voorbidder is in Gods troon. Hij laat het Evangelie vooropgaan en Hij laat de oordelen volgen. Als de Heere Jezus als het Lam Gods in Openbaring 5 het boek van Gods raadsbesluiten losmaakt, zweven de engelen met de violen naar de aarde en de oordelen breken los.

LEZEN: JAKOBUS 5:13-20 | ZINGEN: PSALM 141:1,2

10 januari

Jakobus 5:17-18

God regeert de wereld door Christus, in de Geest, door middel van bidders. Iemand zei eens over Gods regering van de wereld: ‘God regeert de wereld in een kamertje van een godvrezende vrouw, die contact krijgt met God naar Zijn Woord, die God liever heeft dan zichzelf en haar nageslacht.’ Als God ons werkzaam maakt, gaan we niet vanaf onze zelfingenomen hoogte op anderen neerzien. Dan zeggen we niet: ‘Och, díé mensen, dat is toch niks.’ Als God ons werkzaam maakt, liggen we plat op de grond en kijken we tegen iedereen op.

Wat heeft Christus’ Kerk toch een macht op de aarde! Aan de buitenkant is ze weerloos. Kijk maar naar de vervolgte Kerk, naar de vertrapte Kerk. Ook in ons vaderland. Wat heeft de Kerk nog te zeggen? Nee, zo niet. De macht van Christus’ Kerk ligt echter in Christus’ troon, in de Geest. Dat houdt in dat de komst van de antichrist en al de vreselijke dingen die staan te gebeuren geen noodlot zijn. Daarvan kun je niet zeggen: ‘O, wat ontzettend, wat vreselijk dat die dingen komen.’ Nee, ze móéten komen.

Nog sterker, de gemeente van God bidt die dingen naar zich toe. Bidt de gemeente van God dan de antichrist los? Jawel. Als u het ‘Onze Vader’ bidt en als u dan bidt ‘Uw Koninkrijk kome’, dan vraagt u niet alleen om uitbreiding en bevestiging van Gods Kerk, maar ook om de vernietiging van alle vijanden. Dan moeten ze wel eerst losbreken! Het is maar een gevaarlijk werk, dat bidden! Nee, ik zeg het toch niet goed. Het is een kostelijk werk. Maar u moet wel weten wat u bidt.

LEZEN: OPENBARING 5 | ZINGEN: PSALM 2:6